உ

சிவமயம்

பினாங்கு டத்தோ கிராமட் சாலை

நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தாரின்

அருள்மிகு மங்களாம்பிகை உடனாய

மார்க்கண்டேசுவரர் சிவன்கோயில்

திருக்குட நீராட்டு நினைவு மலர்

யுவ ஆண்டு தைத் திங்கள் 12ம் நாள் 26-1-1996

கடவுள் உண்மை

புலவர்மணி,
சித்தாந்த வித்தகர்
முகு. பழ. இரத்தினம் செட்டியார்

உலகத்திலேயே கடவுள் உண்டா? என்னும் ஆராய்ச்சியை முறையாகச் செய்வது சைவ சமயம் ஒன்றுதான். ஏனையச் சமயங்கள் நம்பிக்கையைத்தான் வலியுறுத்துகின்றன. சைவ சித்தாந்தமும் நம்பிக்கை அவசியம் வேண்டுமென்றே கூறுகிறது. ஆனால், சைவ சித்தாந்தம் மனிதனுக்கு அறிவு இருப்பதால் கடவுளை நேரடியாக உணர்த்த முடியாவிட்டாலும் அவர் இருக்கிறார் என்னும் உண்மையை அறிவியல் வழியில் நிலைநாட்டலாம் எனக் கருதுகிறது. இதனாலேயே சிவஞானபோத முதல் சூத்திரம் கடவுள் உண்மை பற்றிப் பேசுகிறது.

**"அவன், அவள் அது எனும்
அவை மூவினைமையின் தோற்றிய திதியே
ஒடுங்கி மலத்துளதாம் அந்தம் ஆதி
என்மனார் புலவர்" என்பது முதற் சூத்திரம்.**

இதனைச் சிவஞான சித்தியாரில் வரும் "ஒருவனோடு ஒருத்தியொன்றென் றுரைத்திடும் உலகமெல்லாம், வரு முறை வந்து நின்று போவதும் ஆதலாலே, தருபவன் ஒருவன் வேண்டுந் தான்முத லீறு மாகி மருவிடம் அநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே" என்னும் பாடல் விளக்குகிறது. சிவஞான போதத்திற்குப் பாட்டால் உரை கண்ட நூல்தான் சிவஞான சித்தியாராகும்.

உலகம் ஆண், பெண், அது என மூவகையாகக் காணப்படுகிறது. கல், மண், நெருப்பு, சூரியன், சந்திரன், விலங்குகள், பறவைகள் எல்லாமே தோன்றுகின்றன. சில காலம் இருக்கின்றன, பின்னர் அழிகின்றன. மனிதன் ஆணாகவோ பெண்ணாகவோ பிறக்கின்றான், வளர்கின்றான், இறந்து போகின்றான். இவற்றை இயக்குவதற்கு அதாவது தோற்றுவித்து நிறுத்திப் பின்னர் அழிப்பிபதற்கு ஒருவன் வேண்டும் என்பதை சித்தியார் "தருபவன் ஒருவன் வேண்டும்" எனச் சொல்கின்றது.

தோன்றுவது ஆக்கச்சக்தி; சில காலம் நிற்பது காப்புச்சக்தி; அழிந்து போவது அழிப்புச் சக்தி; ஒன்றுகொன்று முரணான சக்திகள் இயற்கையில் காணப்படுகின்றன. இம்மூன்றும் இயற்கையில் இயல்பாகவே அமைந்து கிடக்கும் எனச் சொல்வது பொருத்தமாக இல்லை.

**"இயல்புகாண் தோற்றி மாய்கை யென்றில்
இயல்பினுக்குச்
செயலதின் றியல்பு செய்தி; செய்தியேல்
இயல்பதின்றாம்"**

எனச் சித்தியாரில் வரும் பாடலை நாம் நன்கு விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஒரே விதமாக இயங்கினால்தான் அஃது இயல்பு எனச் சொல்லப்படும். செயல்மாறினால் விகாரமென்று கூறப்படும். இயல்புக்கு விகாரம் இருக்க முடியாது. தோன்றுதலும் அழிதலும் ஒன்றுகொன்று விகாரம். இயல்பு என்றால் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். அழியக் கூடாது. அல்லது அழிந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் தோன்றக் கூடாது. ஆனால் உலகில் ஒன்றுக்கொன்று முரணான சக்திகள் வேலை செய்வதைப் பார்க்கின்றோம்.

இரு முரணான சக்திகளும் இயற்கையிலேயே உள்ளன என்று விவாதத்திற்காக வைத்துக்கொள்வோம். தோற்றுவிக்கின்ற சக்தி கூடுதலான வலிமையுள்ளதாக இருந்தால் அழிக்கின்ற சக்தியை அது செயல்படவிடாமல் தடுத்துவிடும். அழிக்கின்ற சக்தி கூடுதலாக இருந்தால் தோற்றுவிக்கின்ற சக்தியை நிறுத்திவிடும்.

இரண்டு சமமாக இருந்தால் தோன்றுதல் அழிதல் இருண்டுமே நடைபெறாமல் போகும். ஆனால் உலகில் தோன்றுதலும் அழிதலும் எப்பொழுதும் நடப்பதைப் பார்க்கின்றோம். இரண்டு சக்திகளையும் மாறி மாறிச் செயல்படுத்த

இயற்கையால் முடியாது. ஏனெனில் அஃது அறிவற்ற சக்தியாகும். அறிவற்ற சக்தி தன்னுள் இருக்கின்ற இரண்டு சக்திகளையும் எப்பொழுதும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கும். அறிவுள்ள சக்தியாக இருந்தால்தான் ஒன்று நடைபெறும் போது மற்றொன்றை அது நிறுத்தி வைக்கும்.

ஒரு காந்தக் கல்லுக்கு முன்னால் ஓர் இரும்பைப் பிடித்துக் காட்டினால் அந்தக் காந்தக் கல் இரும்பைப் பிடித்துக்கொள்ளும். அதே நேரம் இரண்டிற்கும் இடையில் ஒரு பலகையை வைத்து விட்டால் காந்தக் கல் தன் பிடியை விட்டுவிடும். காந்தக் கல் ஒரு புறம் வாளா கைடக்கும்; இரும்பு மற்றொரு புறம் வாளா கிடக்கும். எவ்வளவு நாளானாலும் இப்படியேதான் கிடக்கும். பலகையை அகற்றும் ஆற்றல் இரண்டிற்கும் இல்லை. இதுபோலத் தோற்றுவித்தல், அழிப்பித்தல் ஆகியவற்றை மாறி மாறி நடத்த இயற்கைக்குத் தெரியாது.

ஒரு வீட்டில் வாழ்ந்த முருகன் என்பவன் அடுத்த வீட்டு வள்ளியைக் காதலித்தான். இருவரின் பெற்றோரும் அவர்களைத் தடுத்தனர். காதலர் இருவரும் உயரம் இல்லாமல் இருந்த அவர்கள் வீட்டின் சுவரின் வழி, எட்டி எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டனர். இதனைத் தடுக்கும் பொருட்டுப் பெற்றோர்கள் அந்தச் சுவரை உயர்த்தி விட்டனர். இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் வள்ளியும் முருகனும் "காந்தக் கல் - இரும்பு" போன்று அறிவற்றவர்கள் அல்லர். சில நாட்களுக்குப் பிறகு சுவரில் ஒரு துவாரத்தை உண்டாக்கி இருவரும் பார்த்துக்கொண்டனர். அறிவு இருந்ததால்தான் அவர்கள் இவ்வாறு செய்தனர். அறிவு இல்லாவிட்டால் சுவரில் துவாரம் உண்டாகியிராது.

இயற்கைக்கு அறிவில்லாததால் தோற்றுவித்தலையும் அழிப்பித்தலையும் மாறி மாறிச் செயல்படுத்த அதனால் முடியாது. அவ்வாறு செயல்படுத்த அறிவுள்ள ஒரு பொருள் இருந்தாக வேண்டும். அந்த அறிவுள்ள பொருளுக்குத்தான் கடவுள் என்று பெயர். இயற்கைக்கு அறிவு இருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொண்டால் அதுவே கடவுளாகிவிடும். ஆனால் இயற்கைக்கு அறிவிருப்பதாக நாத்திகர்களும் ஒப்புக்கொள்வது இல்லை; ஆத்திகர்களும் ஒப்புக்கொள்வது இல்லை. எனவே, இயற்கை வேறு; அதனை இயக்குகின்ற அறிவுடைய பொருள் வேறு என்றுதான் நாம் முடிவு காண வேண்டியதிருக்கிறது. இயற்கையில் பொருட்களைத் தோற்றுவிக்கவும் அழிப்பிக்கவும் அறிவுள்ள பொருள் ஒன்று இருந்தாக வேண்டும் என்பதால்தான், சித்தியார், "தருபவன் ஒருவன் வேண்டும்" என்று சொல்கிறது.

எல்லாப் பொருட்களும் அழிவதால் இவற்றை தோற்றுவித்து நிறுத்தி அழிப்பதற்கு என்றும் அழியாத ஒரு பொருள் இருக்க வேண்டும். சூரியன், சந்திரன் போன்றவை அழிவதை நாம் பார்க்கவில்லையே என வினவலாம். மனிதன் இறப்பதை நாம் பார்க்கிறோம் ஏனெனில் அவன் குறிப்பிட்ட காலம் வரை தான் வாழ்கிறான். சூரியன், சந்திரன் முதலியவை நீண்ட காலத்திற்கு இருப்பதால் அவற்றின் அழிவை நாம் பார்க்க முடியவில்லை. விஞ்ஞான சாத்திரம் சூரியன், சந்திரன் முதலியவை ஒரு காலக்கட்டத்தில் அழிந்து விடும் எனத் தெளிவாகக் கூறுகின்றது. அதன் முடிவை மறுத்தால் நாம் பகுத்தறிவாளர்களாக இருக்க முடியாது. சூரியன் பல இலட்சம் ஆண்டுகள் கழிந்ததும் தன் சக்தியை இழந்து விடும் என விஞ்ஞான ஆய்வு கூறுகிறது.. கல்லும் மண்ணும் இற்றுப்போய் ஒரு காலத்தில் அழிந்துவிடும். தங்கம் எண்ணூறு வருடங்களுக்கு ஓர் அவுன்ஸ் அழியும். "There is a change in everything" "ஒவ்வொரு பொருளிலும் மாறுதல் உண்டாகும்" என்பது விஞ்ஞானம் கண்ட உண்மையாகும். மாறுதல்கள் நடப்பதால்தான் மாறாத கடவுள் ஒருவர் இருக்க வேண்டும் எனக் கூறுகிறோம்.

ஒரு பள்ளிக்கூடப் பையன் தனக்குப் புரியும்படியாக இறைவன் உண்டு என்பதை விளக்கச் சொன்னான். "உன் அப்பா எப்படித் தோன்றினார்?" என நான் அவனைக் கேட்டேன். "அவர் அப்பா அவரைத் தோற்றுவித்தாரென" விடை சொன்னான். இப்படியே பார்த்துக்கொண்டு போனால், "முதல் அப்பா எப்படி தோன்றியிருப்பார்?" என்று கேட்டேன். சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பார்த்துவிட்டு "அந்த அப்பா ஒருவரிடமிருந்து தோன்றினாரென்றால் அந்த ஒருவர் எப்படித் தோன்றினார் எனக் கேள்வி பிறக்கும்; ஆதலால் முதல் அப்பா யாரிடமிருந்தும்

தோன்றாதவராய் இருக்க வேண்டும்" என்று அவன் விடை சொன்னான். இதனைத்தான் சைவ சித்தாந்த நூலாகிய திருக்களிற்றுப்படியார், "உலகிற்கு அம்மையப்பரே அம்மையப்பர்" எனச் சொல்லுகிறது.

முதல் முதல் ஒரு தோற்றம் வேண்டுமென்றால் அதற்கு முன் தோற்றமில்லாத ஒன்று இருந்தாக வேண்டும். அஃது என்றும் உள்ளதாக இருக்க வேண்டும். அப்படி என்றும் உள்ள ஒரு அழியாத நித்தியப் பொருள் இல்லாவிட்டால் அழிதலுக்கு உட்படுகின்ற இந்த உலகப் பொருட்கள் தோன்றியிருக்க முடியாது. உலகப் பொருட்கள் தோற்றமில்லாதவையென்றால் அவை அழியாமல் இருக்க வேண்டும். அவை அழிவதை நாம் நேரே பார்ப்பதால் அவை தோற்றமுள்ளவையே ஆகும் இதனால், தோன்றுதலுக்கும் அழிதலுக்கும் உட்படுகின்ற உலகம் தோன்றாததாயும் அழியாததையும் உள்ள ஒரு மூலப் பொருளாலேயே தோற்றுவிக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். உலகம் இயற்கையென்பது அதன்கண் உள்ள பொருட்கள் யாவும் அழிவதால் பொருந்தாமல் போகிறது. அழியாத மூலப் பொருள் இருந்தால்தான் இவை தோன்ற முடியும். அழியாத மூலப் பொருள் தோற்றமுள்ளதாக இராது. அந்த மூலப் பொருளைத்தான் நாம் கடவுள் என்று சொல்வதால் கடவுளை யார் உண்டாக்கினார்? என்னும் கேள்வி பொருளற்றுப் போகிறது.

கடவுளை ஒருவர் உண்டாக்கினார் என்றால் அந்த ஒருவரை யார் உண்டாக்கினார் என்னும் கேள்வி பிறக்கும். இப்படியே ஆராய்ந்து பார்த்தால் முடிவில் யாராலும் உண்டாக்கப்படாத ஒருவர் இருந்தாக வேண்டும் என்றும் அவரைத்தான் நாம் கடவுள் என்று கூறுகிறோம் என்றும் அறிந்துகொள்வோம்.

அணுக்கள் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அவை கூடும்போது பொருள் தோன்றுகிறது; பிரியும் போது பொருள் அழிகிறது. ஒன்றுக்கொன்று நேர் விரோதமான இச்செயல்கள் தாமே நடைபெற முடியாதென்பதை முன்னர் விளக்கியிருக்கிறோம். விஞ்ஞான சாத்திரமும் ஒரு மூல இயக்கம் இருந்தாக வேண்டும் என்றே கூறுகிறது.

முதலில் "0" இருந்தால் எப்படித் தோற்றவரும்? "1" இருந்தால்தான் அதனருகே 0 போட்டு 10, 100, 1000 என்று சொல்லலாம். எனவே சூனியத்திலிருந்து ஒன்று தோன்றுகிறது என்பது அபத்தம்.

நாத்திகர்கள் இறந்தவர்களை "இயற்கை எய்தினார்கள்" என்று சொல்லுகிறார்கள். "காலமானார்கள்" என்றோ "எமலோகமோ சிவலோகமோ சென்றார்கள்" என்றோ சொல்வதில்லை.

"இயற்கை எய்துதல்" என்றால் எல்லாரும் ஒரு குறிப்பிட்ட வயதில் இறக்க வேண்டும். மக்கள் அனைவரும் நூறு வயதில் இறந்தால் அதனை "இயற்கை எய்துதல்" என்று சொல்லாம். ஆனால், ஆறிலும் சாவு வருகிறது; நூறிலும் சாவு வருகிறது, இதனை இயற்கை என்று எப்படிச் சொல்லுவது? சித்தியாரில் இதனாலேயே "இயல்பினுக்குச் செயலதின்று" என்று கூறியிருக்கின்றார். மரணம் பல்வேறு வகையில், பல்வேறு காலத்தில் நிகழ்கிறது. பிறவிலேயே நோயுள்ளவர் எண்பது ஆண்டுகளை ஓட்டிவிடுகின்றார்.

ஆரோக்கியமானவர் திடீரென்று நாற்பது வயதிலேயே இறந்து போகிறார். மரணம் நம் பூர்வ வினைகளின் அடிப்படையில் கடவுளால் நிகழ்த்தி வைக்கப்படுகிறது என்று சொல்வதே பொருத்தமாக இருக்கும்.

இந்த உடலுக்குரிய வடிவத்தை அமைக்க ஓர் அறிவுடைப் பொருள் வேண்டும். இயற்கை அறிவுற்றதாதலால் வெவ்வேறு வடிவங்களில் உடலை அது படைக்க முடியாது. சாப்பிடுகின்ற உணவு உணவுக்குழாய் வழியாகச் சென்று, செரித்து பற்பல சத்துணவுகளாக மாறுவது ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை வேலையாகும். திட்டமிடாமல் ஒரு தொழிற்சாலையை யாரும் அமைக்க முடியாது. அறிவற்ற இயற்கைக்கு இப்படிப்பட்ட திட்டத்தோடு கூடிய ஒரு தொழிற்சாலையை அமைக்கும் திறன் இல்லை. நம் உடல் போன்ற நுணுக்கமான ஒரு தொழிற்சாலையை அறிவுப் பொருள் ஆகிய இறைவன்தான் அமைத்திருக்க வேண்டும்.

நாம் பிராணவாயுவை உட் கொள்கிறோம். கரியமலவாயுவை

வெளிப்படுத்துகிறோம். கரியமலவாயுவைத் தாவரங்கள் உட்கொண்டு பிராணவாயுவை பதிலுக்குத் தருகின்றன. இதில் மாறுதல் ஏற்பட்டால் நாம் இறந்து போவோம். நமக்குப் பிராணவாயு வேண்டுமென்றும் தாவரங்களுக்குக் கரியமலவாயு வேண்டு மென்றும் இயற்கைக்கு எப்படித் தெரியும்? இயற்கையில் நடப்பதென்றால் நாமும் தாவரங்களும் ஒரே விதமான காற்றைத்தான் உட்கொள்ள வேண்டும். மாறான காற்றை உட்கொள்வதால் திட்டமிடப்பட்ட இந்த அமைப்பு அறிவுடைப் பொருளான இறைவனால்தான் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகிறது.

"அமீபா என்னும் சிற்றுயிரில் ஆண் பெண் வேற்றுமை இல்லை. அது தன்னிலே தன் இனத்தைப் பெருக்கிக் கொள்கிறது. ஆனால், மற்ற உயிரினங்கள் அனைத்திலும் மரம் செடிகள் உட்பட ஆண் பெண் வேற்றுமை உண்டு. சார்லஸ் டார்வினின் பரிணாம வளர்ச்சிச் சிந்தாந்தத்தில் இவ்வாறு ஆண் பெண் வேற்றுமை தோன்றியதற்குக் காரணம் கூற முடியவில்லை. ஓர் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்துதான் இன விருத்தி செய்ய வேண்டுமென இயற்கை விதித்திருக்க முடியாது. அமீபாவில் நிகழ்வது போலத் தன்னிலே தான் உற்பத்தி ஆவதைத்தான் அது செய்திருக்க முடியும். இருவர் சேர்க்கையால்தான் உற்பத்தி நிகழ வேண்டுமென இயற்கைக்குத் திட்டமிடத் தெரியாது. "திட்டமிடுதல்," வழிவகுத்தல்" ஆகியவை ஓர் அறிவுள்ள பொருளின் செயலாகவே இருக்க வேண்டும். மேல்நாட்டு விஞ்ஞானி ஒருவர் இவ்வாறு சிந்தித்துக் கடவுள் உண்மையை நிலைநாட்டியுள்ளார்.

மேலே நான் கூறியிருப்பவை கடவுள் உண்மையை நிரூபிக்கப் போது மானவையாகும்.

"ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க" என மணிவாசகர் கூறுவதால் கடவுள் ஒருவர்தான் இருக்க முடியும். தெய்வங்கள் பல உண்டெனச் சித்தாந்தம் சொல்கிறதே? என வினவலாம். படைத்தல், காத்தல் முதலியவை ஒழுங்கு பெற நடைபெறுவதற்கு அத்தெய்வங்களை நடத்துவிக்க அவற்றுக்கு மேலான ஒரு கடவுள் இருந்தாக வேண்டும். அந்த மேலான கடவுளைத்தான் சைவ சித்தாந்தம் "சிவபரம் பொருள்" எனக் கூறுகிறது.

சிவபெருமான் பிறப்பு, இறப்பு அற்றவன். எங்கும் நிறைந்தவன்; அப்பாலும் உள்ளவன்; முற்றறிவினன். எல்லாம் வல்லவன். அவன் கீழ் அடங்கி நடக்கும் தெய்வங்கள் பல உண்டு. அவன் எல்லாவற்றிலும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பதால், அவனை வணங்கினால் எல்லாத் தெய்வங்களையும் வணங்கியதாகவே கொள்ளப்படும். எனவே அவனைத்தான் வழிபட வேண்டுமெனச் சைவ சித்தாந்தம் சொல்லுகிறது. எல்லா ஆத்திக சமயங்களும் ஒரு முழுமுதற் பொருள் உண்டென்பதை ஒப்புக்கொள்கின்றன.

அவரவர் மொழியில் அதற்கு வெவ்வேறு பெயர்கள் கூறுவார்கள். சைவத்தில் அதற்குச் சிவன் எனப் பெயர் கூறுகிறோம்.

"தென்னாடுடையே சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி,"

என்பது மணிவாசகம்.

உருத்திராக்கம்

உருத்திராக்கம் என்பது உருத்திர + அக்கம் என்று ஆகும். உருத்திர - மகாருத்திர; அக்கம் - கண் என, ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத சிவபெருமானுடைய கண்களாய் விளங்கி, பிறவித் துன்பங்களைப் போக்குவனவாக விளங்குவது உருத்திராக்கம்.

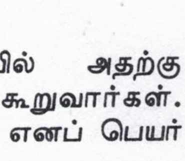

குலமகளுக்கு மஞ்சள் அணிவதும், மாங்கல்யம் தரிப்பதும் எப்படி முக்கியமோ அப்படி முக்கியமானது சிவபெருமானைப் பதியாகக் கொண்டுள்ள சைவர்களுக்கு திருநீறு பூசுவதும், உருத்திரக்கம் அணிவதும்.